

om Jagtrettens Udøvelse; men nu vil jeg spørge: er det ret og er det billigt, at det ikke skal staae den Mand, som paa sin og Kones Levetid har Jord i Brug, frit for at skaffe sig Fred og Sikkerhed for sit Arbeide, og kan han skaffe sig Fred og Sikkerhed for sit Arbeide mod Wildtet paa anden Maade end ved selv at kunne sælde det? (Ja! Nei!) Jeg troer, det er saa indlysende, jeg troer, at det saa lidt behøver nogen vidtløftig Udvikling, at jeg ikke skal gaae videre ind derpaa; men jeg troer paa den anden Side, at det vilde være et forunderligt og, jeg vil ligefrem sige, et sørgeligt Særsyn, om Danmarks Folkething skulde komme til det Resultat, ikke at ville give Jordbrugerne den samme Ret og den samme Beskyttelse, som f. Ex. Landbocommissionens Majoritet var enig om at give dem. Jeg troer, det vilde være dobbelt mærkeligt, dobbelt sørgeligt, om Folkethinget skulde komme til et Resultat, hvis Følge vilde gøre det til en halv Forbrydelse, at bære Vaaben paa de fleste Steder i Landet, og det i et Dieblit, da vore Brødre og Sønner ere saa nylig komne hjem og have i Gjærningen vist den gode og høie Betydning af, at Borgerne ere vaabensføre. Under disse Omstændigheder maa jeg, i den Overbeviisning, at baade Sagens Natur og Hans Majestæts her og i Slesvig udtalte Villie godtgjør, at det af os stillede Endringsforslag er billigt og retfærdigt, tillade mig, paa det Indstændigste at anbefale det til Thingets Antagelse. Mig kan det ikke afholde, ikke affrække, om man lange nok med den ærede Ordfører vil opstille Stræmmebilleder om, hvad Udfald Sagen derved vil erholde paa et andet Sted; lad os blot være enige om, at Ret og Retfærdighed fordrer en Bestemmelse som den foreslaaede, og lad Den paatage sig Ansvaret for at drive denne Ret og Retfærdighed tilbage, som vover det.

Formanden: Jeg skal i Anledning af en Uttring af den ærede Taler tillade mig en kort Bemærkning. Jeg indrømmer fuldkommen, at der maa være noget Wilkaarligt i den Maade, hvorpaa det ofte bliver nødvendigt for Formanden at gribe ind i Forhandlingernes Gang; men jeg troer dog ikke, at det skulde være fuldt saa vanskeligt, som den

ærede Taler meente, at see, hvad det er, jeg paa ingen Maade kan tilstede her at komme under Omtale med Hensyn til Landstthinget. Det er saavel Medlemmernes personlige Stilling og Udtalelser i Landstthinget, som overhovedet en Charakterisering af selve de der førte Forhandlinger, hvis Tilstedelighed jeg under ingen Omstændigheder kan indrømme. Naturligviis vilde det være mig allerjærest, om man aldeles afholdt sig fra at omtale selv en Sags factiske Udfald i Landstthinget, da jeg erkjender, at Grændsen her er meget vanskelig at drage; det vil imidlertid dog være i de ærede Medlemmers Grindring, at der stedse fra den af mig saaledes antydede Regel er gjort en Undtagelse med Hensyn til visse personlige Udtalelser, nemlig til dem, der hidrøre fra de høitærede Ministre, paa Grund af hvis eiendommelige Stilling jeg har troet det nødvendigt at tilstede, ogsaa her at omtale de af dem i Landstthinget afgivne Erklæringer eller stete Udtalelser.

Indenrigsministeren: Jeg maa med den ærede Ordfører være enig i, at det Forslag, som er stillet til den af Udvalget foreslaaede § 1, neppe er nødvendigt, men at det heller ikke kan betragtes som betænkeligt. Det har været Hensigten, at Spørgsmaalet om, hvem der er Grundeier, skulde bedømmes i Genhold til de Bestemmelser, som findes i Jagtforordningen af 20de Mai 1840; disse Bestemmelser ville jo blive noget modificerede ved den nærværende Lov, men at Forholdet bedømmes i Genhold hertil, er ganske rigtigt. At det skulde være nødvendigt at opføre dette i den nye Lov troer jeg egentlig ikke; men, da Tanken i sig selv er rigtig, kan det jo ikke skade; at det ikke er nødvendigt, ligger deri, at denne Lov jo aldeles ikke er nogen Hovedforandring i, men kun ligefrem et Tillæg til den bestaaende Jagtforordning af 20de Mai 1840, og man har jo ogsaa heelt igjennem søgt saameget som muligt at fastholde de Grundsætninger, som vare givne i Forordningen af 20de Mai 1840, og paa hvis hele Omstøvelse alle de Forhandlinger, som ere forud gaaede i denne Sag, slet ikke ere gaaede ud.

Med Hensyn til det Forslag, der er stillet under Nr. 2, er det jo vel rigtigt, at i Land-